



ΕΦΗΜΕΡΙΣ ΠΟΥ ΤΗΝ ΓΡΑΦΕΙ Ο ΣΟΥΡΗΣ

Δέκατον και πέμπτον αριθμούμεν χρόνον
 κι' Έδρα μας ή πόλις ή τών Παρθενώνων.

Έβδομη Νοεμβρίου,
 βούδα Βουλευτηρίου.

Έτος χίλια κι' οκτακόσια κι' έννεήκοντα κι' οκτώ,
 τών Έτημ-Πασσά γη δώρο σας χαρίζω διαλεκτό.

Έξακόσια τριάντα κι' επτά,
 τό Ταμείο γεμάτο λεπτά.

**Του κύρ Ζαήμη λόγος εύφραδης
 προς δούους τόν 'ρωσών μετά σπουδής.**

Είς τ' 'Ανάκτορα μās είχαν καλεσμένους την Τετράδη
 κι' όλοι πήγαμε τό βράδυ,
 κι' άρχισαν να τρών οι φίλοι, κι' άρχισα κι' εγώ να πρώγω,
 κι' έβλεπα τόν Βασίλη μετ' έκπληξέως πολλή,
 μήπως είς τό γεμ' άπάνω μās είπή κανένα λόγο
 γιά την τύχη και τό μέλλον της κλεισμένης της Βουλής.

Είς τ' 'Ανάκτορα μās είχαν καλεσμένους την Τετράδη
 κι' εκεί 'πάγαμε τό βράδυ,
 κι' όταν έβγυγε καθείς μας φαγομίνοσ και χορτάτοσ
 είπαμε να πάμε τότε να οικειόσωμε γιά τό κράτος,
 και τό πρόγραμμα να γίνη της μελλούσης μας πορείας
 ώς έχήγγων προΐδου και ταχίστης σωτηρίας.

Μά μ' έκείνο τό τρακίζι, που δεν ήταν σαν και τάλλα
 κι' είχε του πούλιού τό γάλα,
 τίποτε φούσκωμα και βέρος είχαν όλοι 'στην κοιλιά,
 που δεν 'μπόρεσαν να βγάλουν γιά τό πρόγραμμα μιλιά.

Τώρα θέλετε δι' όλα παοτρικά να σας μιλήσω;
 Ίσως να την συγκαλέσω κι' Ίσως να την διαλύσω.
 Θέλετε να 'πω και τάλλο;
 Ίσως την ξαναβάλλω.
 Θέλετε καλά και σώσει; να σας 'πω και τ' άλλ' άκόμα;
 σαν πολύ βαρύνω σας πείσει και ξαναρωλώ τό σόμα.

**Φασουλής και Περιούτος,
 ό καθένας νέτος σκέτος.**

Ψάλλε μεγαλυνάριον
 'στών μίγαν Καγαλιάρων,
 είς τόν Ζαήμη δηλαδή,
 τόν νίο τόν τσοπάνι,

που τώρα κι' θα καλειώη
 με γλώσσα σαν ροδιάν.

Δεν είναι πλέον όπως πριν Κουβέρνο γιά τόν τύπο,
 δεν λέγεται παραστικό,
 με γίνεται πολιτικό
 με πρόγραμμα και κύπο.

Έκαμ' έκείνο πούκαμε με δούωμιν Γιτάνειων,
 τών Θεσσαλών την λύτρωσι, τόν έλεγχο, τό δάνειον,
 την Κρήτην εξουσιάζωσι,
 τούς Τούρκους επαλάδωσι,
 Δυνάμεις έπιλίωσι,
 ουμάσει έτελίωσι.

Τό κράτος εκραταίωσι
 με τόσας έγρήσει,
 τόν κόσμον εξεθίωσι
 με τās μεταρροθίωσι,
 τὰ προς τό Ίην έπίρσις προς ένα κι' άλλον νησιόν,
 τόν νόμον μας τετέλεσε, τετήρησε την πίστιν.

Έκαμ' έκείνο πούκαμε κι' άλλο δεν μείνει τώρα,
 έστειλε και 'στών Τάραντα τὰ δρό θωρακοφόρα,
 και σήμερα Κυβέρνοσις δεν είναι γιά τὰ μάτια,
 έκαμ' έκείνο πούκαμε και τήχυρα κομμάτια,
 τὰ χαμαμέν' άκάμωτα και δυνατά τάδύνατα,
 τὰ θαυματά της λέγε τα και πείστε και προσκόντα τα.

Ψάλλε μεγαλυνάριον
 'στών μίγαν Καγαλιάρων,
 Δόξα λοιπόν κι' άμήν άμήν,
 έρρωτο πάν δαιμόνιον,
 ούτος εδώρησεν ήμίν
 ειρήνην την αιώνιον.

Ανάστωσιν Ζαήμη Θεσσομίνοι
 λαλήσωμεν 'στών άλλων τόν κύριον,

